

Evangelí de divendres de la setmana VI de Pasqua: el vostre cor s'alegrarà

Evangelí i comentari del divendres de la setmana VI de Pasqua. “Però el vostre cor s'alegrarà perquè us tornaré a veure. I la vostra alegria, ningú no us la prendrà”. Jesús, assegut a la dreta del Pare, ens esguarda contínuament i nosaltres, amb un afany renovat per estar sempre en la seva presència, ens sabem fills

de Déu i, per això, romanem sempre alegres.

Evangelí (Jn 16, 20-23)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

En veritat, en veritat us dic que plorareu i us doldreu, mentre que el món s'alegrarà. Vosaltres estareu tristos, però la vostra tristesa es convertirà en alegria. La dona, quan ha d'infantar, està afligida, perquè ha arribat la seva hora; però així que la criatura ha nascut, ja no es recorda més del sofriment, joiosa com està perquè en el món ha nascut un nou ésser. També ara vosaltres esteu tristos, però el vostre cor s'alegrarà perquè us tornaré a veure. I la vostra alegria, ningú no us la prendrà. Aquell dia no em fareu cap més pregunta.

Comentari

Jesús anima els deixebles perquè no s'ensorrin en experimentar la tristesa i el menyspreu, proves per les quals cal passar per arribar al goig final. Pere mateix, que es va acovardir en ésser reconegut com a deixeble del Mestre i després en va plorar amargament el seu pecat (cf. *Lc 22, 54-62*), lloarà l'actitud valenta dels primers cristians: “Tot això us dona una gran alegria, ni que ara necessàriament us hagin d'entristir per poc temps proves de tota mena” (*1 Pe 1, 6*).

La dona assumeix el patiment quan ha d'infantar perquè sap que és camí per a una nova vida. Aquesta imatge és ben expressiva i té la força d'evocar moments destacats de la història de la salvació. Déu ja havia dit a la primera dona després del primer pecat: “Et faré patir les grans fatigues de l'embaràs i donaràs a

llum enmig de dolors” (*Gn* 3, 16).

També Déu, però, en aquell moment tràgic, va dir a l'instigador del pecat: “Posaré enemistat entre tu i la dona, entre el teu llinatge i el seu.” (*Gn* 3, 15). I en la plenitud dels temps va venir Jesús, nascut d'una dona (cf. *Ga* 4, 4). Maria, Mare i Verge, el va donar a llum sense dolor. Passat el temps, al peu de la Creu, va arribar a Maria “la seva hora”: va experimentar el dolor de ser mare, fent seu el dolor del Fill. Va passar a ser així mitjancera de la Redempció. No hi va haver dolor semblant (cf. *Lm* 1, 12), perquè va estar satisfet per un amor capaç de cooperar a infantar per a la vida cristiana milions i milions d'homes i dones de totes les races, de tots els temps.

Plens de fe, també nosaltres ens sabem esguardats pel Crist ressuscitat i, renascuts per mitjà del baptisme, vivim la vida dels fills de Déu. Podem experimentar les proves

del dolor i l'aflicció i no volem, però, que res ni ningú no ens robi l'alegria, com sovint ens ha recordat el Papa Francesc. Venen a tomb les paraules amb què encapçalava la primera exhortació apostòlica: “L'alegria de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús”[1].

[1] Papa Francesc, *Evangelii gaudium*, n. 1.

Josep Boira // kieferspex - Getty Images Pro

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelide-divendres-de-la-setmana-vi-de](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelide-divendres-de-la-setmana-vi-de)

pasqua-el-vostre-cor-salegrara/
(15/08/2025)